

og Kraft til at bære dit Vidnesbyrd ind i dette Hjem og tænde det himmelske Lys i Vankundigheds Mørke!“

Ved den øverste Bordende sad Frøken Ragnhild og Doktoren og disputerede om moderne Musik; ved den nederste sad de to unge, der for det meste stak Hovederne sammen under en hemmelighedsfuld Hvisken, og hvis snart varme, snart fornærmede Øjekast til hinanden syntes at tyde paa, at Fætterskabet var paa Veje til at glide over i et mere fortroligt Forhold.

Lige overfor Emanuel og Fru Hassing sad en lille tavs, sortklædt Dame, og ved Siden af hende en ældre Herre af højst ejendommeligt Udseende. Han var en Mand paa omkring halvfjerdsindstyve Aar, stor og plump af Legemsbygning og med et fuldkommen skaldet Hoved, hvis Isse var saa hvid og blank, at alle Stuens Lys spejlede sig i den. Ansigtet var rødvinifarvet og delt paatværs af en bred Mund, som hvert Øjeblik aabnede Udsigten til en stor og tyk Tunge, der hindrede ham i at tale rent; Øjnene var smaa, Næsen til Gengæld stor og rød som en Hummerklo, og fra Hagen hang en rødblaa, nobret Hud ned over Halsen ligesom en Pelikanpose. Iøvrigt var Ansigtet prydet med et lillebitte, hvidt Fipskæg og et Par smaa halvmaaneformede Bakkenbarter, der efter gammel Hofmode strakte sig fra det underste af Øret henimod Midten af Kinden; og til dette aristokratiske Skæg svarede et stift, sort Atlaskes Halsbind og en ovalformet Brillantnaal midt i Skjortebrystet (med en vedhængende Stump Guldkæde og en lille Heftenaal) samt et stort, broget Silkelommetørklæde, hvormed han idelig og uden synlig Grund tørrede sig bag om sin tykke Nakke. Forresten var han ganske tarvelig klædt i en graa Klædesfrakke, og hverken hans Linned eller hans Hænder røbede nogen stærkt udviklet Properhedssans.

Denne Mand var den af Fru Hassing og hendes Nevø saa ængstelig omtalte „Onkel Joachim“, en forhenværende Herregaardsbesidder, med Titel af Jægermester, som før nylig paa Grund af en altfor junkerlig Svaghed for Luksusheste, kostbare Ekvipager, stort Tjenerskab, fine Vine og illegitime Kærlighedsforbindelser havde været nødt til at sælge sin Ejendom og nu hovedsagelig